

Lackfi János

Halálozási rubrikák

Hordták, hordták kifelé a halottakat, ott heverték fekete zsákban, sorban. Több krimi-évadra való test. De ezek nem hatásosan kitalált figurák voltak, hanem konkrét fickók, családdal, történettel. Nemrégén tutira az járt a fejükben, hogy befizetik a csekket, kifestik a polcot, összecsavarozzák az IKEA-s babaágyat, visznek az anyukájuknak sűrített paradicsomot, megdrótozzák a kerítést, legurulnak a szervizbe a nyikorgó autóval, megabajgatják az asszonyt, vagy a szomszédasszonyt, mit tudom én. Nem hősök voltak. De hősök lettek. Nem volt választásuk. Fel lehet ezt fogni? Délután még hazatérő katona, játszik a mobilján, dumál a mellette ülővel, lehúz egy felest, hallgatja a kedvenc zenéjét, kiszámolja a fészerhez szükséges anyagokat egy papíron. Aztán beúsznak egy felhőbe, valami reccsen, meghibásodik, és mindez már nem fontos. Semmi se fontos. Bekerül a halálozási rubrikába. Ordítottak a végén? Tudták, mi jön? Ahogy imbolygott velük a gép... Kitört a pánik? Vagy az arcuk sem rezzen, csak a karfát markolták szorosabban. Imádkoztak? Elővették a gyerekük fotóját, hogy úgy haljanak meg? Volt idejük felkészülni? Hamarosan jönnek a szakértők, kivágják a fekete dobozt a gép farokrészből, azon rajta lesz minden. Az utolsó szavak, a réműlet vagy tanácsalanság, a kapkodás, a kétségbeesés. Attól persze még minden ugyanaz marad. Nem tudjuk visszaporgetni, nem tudunk visszamenni az időben. Hogy ott tessék másképp dönteni. Ha tényleg kiderül, hogy ki rontotta el, akkor mi van? Hadbírószám elé állítják? Szénné égve? Nem kap a családja kártérítést? Van, ami jóvátehető. Végleges. Pont. A vizsgálatot lefolytatják. Megállapítják, amit meg kell. Aztán vagy elmondják az ilyen kívülállóknak, mint maga meg én, vagy nem. A köznépnek nem kell mindent tudni. Bekerül egy titkosított dossziéba. Csókolom. Száz év múlva hadtörténészek bogarászhatják. Ha véletlenül meg nem semmisül addigra. A sereg békében is zárt világ, és nem szeretik a kukkolókat. Ha lesz még filmgyártás, és elég érdekesnek találják a sztorit, csinál belőle valaki egy könnyes, szép mozit.

Szovjet gyártmányú repülő, negyvennégy ülés van benne. Ebből nem sok látszott ott, az éjszaka közepén, a havazásban. Hevert az a brutális méretű, szétszakadt fémtest, lángolt az egész. Ropogtak, pattogtak, füstölve lobogtak a fák. Katasztrófafilm. Mindenfelé tűzoltók, katonai mentőalakulatok. Oltották és flexelték a repülőgép testét. Szikrázott, habos lében úszott minden. Abszurd bálnavadászat egy sci-fiből. Rá se lehetett ismerni a mi szelíd, vasárnapi kirándulóknak való erdőnkre. Korom, faggyú, égett benzin szaga, mint valami ipari pokol. Villogó kék-piros fényben, lobogó lángok közepette közlekedtek a mentőegységek, egyre többen jöttek, már nem férték el az autók, irtották a bozótot, nem tudtak volna hova parkolni. Végül majdnem háromszáz ember sürgőldött mindenfelé. Műanyag szalagokat húztak ki, hogy az emberek ne közelíthessék meg a terepet.

Álltunk az éjszakában a polgárőrökkel. Szokásos esti őrzárutakat végezték az utcákon, mikor meghallották az iszonyú robajt, és alig indultak el a hang felé, már látták is a lángokat. Hívták a tűzoltókat, rendőröket, mentőket. Baj van, még nem tudják, mekkora. Hívtak engem is, első dolguk volt. Ugrottam fel a vacsorától, számban

a falattal, vettem a zubbonyomat. Jó kis vékony, de hőtartó dzseki, ugyanilyen kesztyű, gatyó, már nem egy, nem két alkalommal mentettek meg a szétfagyástól.

Régivágású figurának néznek emiatt, de tényleg a magaménak tekintem a falut. A múlt választás előtti vitán ezt üvöltötte a képembe az ellenfelem. Azt hiszem, az enyém ez a falu? Kikelt magából szegénykém, vörös fejjel. Sokat ivott. Izgalom ellen. Nem csodálom, nem egyenlőek az esélyek. Én tehetek róla. Ő négy évre mindig eltűnik, csinálhatja a kis dolgait, én meg közben mindenütt ott vagyok, ahol történik valami. Fárasztó ám. Szüreti bál, sulibál, nemzetiségi bál, tűzoltóbál, ünnepek, koszorúzások, disznóölések, kirakodóvásárok, kiállításmegnyitók, bluesfesztivál, musicalest, népdalköri koncert, pedagógusnap, nyugdíjasklub, táncverseny, focimeccs, bizottságok, közmeghallgatások, tervfogadások. Csapjuk hozzá az összes balesetet, vihart, áradást, fakidőlést, lefülelt tolvajokat, csalókat. Rögtön ugrom. Ez a lökött meg üldögél otthon a tojásain, aztán csodálkozik, hogy ráköszönnek a boltban, jé, Zolikám, élsz még? Legfeljebb plakáton látni a kis arcát. Azt is csak szezonálisan. Egy polgi koszolja be szépen magát a saját településének a ganajával. Ismerjen névről minél több embert, de nemcsak az ipsét, hanem a pakkját is, amit cipel. Hogy megy az autószerelőnek, melyik alkatrész hiánycikk? Kinek a lánya vár babát, hogy boldogulnak? Mikor lesz az esküvő, a temetés? Milyen az idei termés, mikorra épül fel a ház? És ehhez nem elég Lexussal suhanni, gyalogolni kell, megállni dumálni. Populista vagyok, azt prűszkölik. Hát legyenek! Inkább, mint elitista. Csinálják utánam, jöjjenek velem. Esőben, hóban, sárban. Legény kell oda. Fűtsön a lelkesedés akkor is, ha éppen tele a hócipőd. Különben minek csinálod? Félszívvel? Viccelsz?

A meló az emberekről szól, de nagy része azért mégis csak akkátologatás. Közbeszerzés, engedélyezés, lepapírozás, jegyzőkönyv, meghatalmazások, rendeletek, csapatösszetartások. Győzködjük egymást. Ez is van. Szövetségesek nélkül nem mész semmire. Csak ha van testületed. Márpedig a legerősebb polgármester testülete sem egyfejű. Itt mindenkinek megvan a kis vállalkozása, főzőcskéje, érdeke, rokonsága. Ügyeskedni kell. Ha anyuka takaríthatja az önkori épületét, az már valami. Ha belterületbe vonják azt a bizonyos építési telket, az is valami. Ha a fesztiválon X árusítja a sört, és nem Y, az is valami. Korrupció? Kéz kezet mos? Csináljon nekem valaki működő falut egyes egyedül, társak nélkül. Társaid meg nem lesznek a szép szemedért, nem úgy megy az. Lehetsz okos, szimpatikus, csókos szájú, azért csak mindenkinek a maga ügye fáj igazán. Emberből vagyunk, nem szoktam ezt túlragozni. Tudja, mint a kártyában. Virítsd, amid van. Előbb-utóbb kiteríted a lapokat. Mindenki játszik. Csak mindenki másra izgul.

A családom is megszokta már, hogy ha fűttenyent a falu, ugranom kell. Csörög a telefon, szólnak a polgárőr srácok, leszakadt egy villanyvezeték, terelni kell. És be is álllok. Világító mellényben magyarázom az autósoknak, miért kell másfelé kanyarodni. Sajnálom, uram, most az az út nem biztonságos, dolgoznak a zavar elhárításán. Van, aki rögtön az anyámat szidja. Ilyenkor szépen összehajtogatom és zsebreteszem a méltóságomat. Közeggé változom. A posztoló rendőrnek is beszól, aki idegbeteg. Aki ribancnak áll, ne sikítson, ha dögönyözik. Na, milyen szalonképesen mondtam, mi? Pedagógusnapra mégsem lehet vastagabban. Van itt gyakorlat!

Pár éve építették a mező közepén azt a mezőgazdasági kiszolgálóépületet, silóval, mindennel. Dombon állt az építési terület, és ahogy felhúzták a csarnokot, egy hatalmas

vihar lemosta a frissen elplanírozott földet, szutyokban ázott az országút közeli szakasza. Korombeli volt a motoros gyerek, aki nem számított a derékig érő latyakra, megpördült, és szétkenődött az aszfalton. Öt perc alatt kinn termettünk a tűzoltókkal, rendőrökkel, mentőkkel. Úgy repült ki a fickó, eltört a gerince rögtön. Volt rajta bukó, merevített motorosruha, nem ért semmit. Nem mertünk hozzányúlni, nehogy bajt csináljunk, a mentősök szedték le a sisakot. Kinyaklott az élettelen feje. Talán előző nap vettem a fickótól kenyeret, gyümölcslevet, sört, tojást, túrókrémet. Ő vitte a kisboltot. Most meg tessék, egy darab hús, nemsokára vijjogás nélkül viszi a mentő. Nem sietős. Már nem.

Éjszaka ugrani az ágyból, mert a villám kicsapott egy fát a helyéből. Bedobni a kocsiba a motoros fűrészt, hátha gyorsíthatjuk a dolgokat kis maszkekolással. Hamarabb lesz járható az út. Nem szabályszerű? Nem céges az eszköz? Nem vagyok jogosult katasztrófát elhárítani? Ja, büntessen meg, aki nálam előbb ér ki a helyszínre. Mire a hatóság észbe kap, a forgalom már zavartalanul folyik, az ágak kitolva az út szélére, kupacba rakva, munkanapon elszállítatom.

Menni jeget törni csákánnyal, még mielőtt kisodródik valaki. Beállni a hólapátolók közé. Derékig sárban dagonyázva próbálni kidugítani a vízelvezetést, kotorni a sok hordalékot, és csatakos, izzadt, mocskos arccal vigyorogni, mikor megindul a zuhogó áradat. Szeretek hibát elhárítani, szeretem hasznosnak érezni magam, szeretem az emberek arcán az elismerést, na, a főnök nem kíméli magát, ott van a szeren!

Kivagyiskodás? Tutira. Suliban a legtöbb ugratásban benne voltam, csempésztem csigát a szendvicsekbe, kisbékát a szoknyák alá, svábbogarat a tanári asztal fiókjába. Készítettünk nagy gonddal műkutyaszart az utcára, és röhögtünk azokon, akik beleléptek. Szembe világítottuk tükörrel az ablakból az arra járókat. Tettünk ki pénztárcát a járda közepére, damilt kötöttünk rá, de mikor valaki gyanakodva körbenézett, és lehajolt volna érte, odébb rántottuk. Megkergettek jó párszor, mi tagadás. Röhögve futottam, mindig nyertem az iskolai futóversenyeket is, majd pont a túlsúlyos nénik-bácsi fognak utolérni. A feltűnésnél még jobban szeretem, ha ura vagyok a helyzetnek.

Akkor, ott, a szakadó hóban, az erdő közepén, a saját falum közigazgatási területén belül odajött hozzám egy barázdált arcú, sovány ember, és megkérdezte, én vagyok-e itt a főnök. Kezet nyújtottam, hogy a település polgármestere vagyok.

Nem mutatkozott be, névjegyet vett elő „SECRET SERVICE” felirattal.

Na, mondom, hú, de nagy itt a komolyság, tényleg, mintha legalábbis a CIA-tól lenne a bácsi.

Pengearccal hadart a sötétben, szigorúan titkos ügyről van szó, nem csak országosan, de világszinten is. Ő vezeti a vizsgálatot, és személyesen felel a szlovák kormánynak, hogy mindent előírászerűen végezzenek el. Jól beszélt magyarul, volt kis tájszólása, de semmi akcentus. Extra kényes ügyről van szó, a fekete dobozt kiemelik, de rettentően kell ügyelni, meg ne sérüljön. Rögtön viszik is Szlovákiába, és behatóan elemeznek minden adatot. Az egyetlen túlélőt is kimentették, ellátták, mentő rohan vele egy határon túli kórházba. A halottak maradványait azonosítani kell, ez feltehetően csak DNS-teszttel fog menni. Most viszont nyomatékosan kéri, hogy vonuljunk hátrébb. Nem tudunk segíteni, ők mindent megoldanak, de a műveleti területet le kell zárni egy kétszáz méteres szakaszon. Gondoskodjam róla, hogy a helyiek ne közelítsenek, mindenki őrizze meg a nyugalma. Tájékoztassam a lakosokat, hogy terrorcselekményről szó sincs, a baleset okait nyomozzák. Nem

lehet tudni, hogy meghibásodás vagy emberi mulasztás áll-e a háttérben, ezt csak alapos nyomozás derítheti ki, valószínűleg hónapok múlva. Akkor majd mérlegelik, nyilvánosságra hozzák-e az eredményeket vagy sem. Senki se szimatoljon vagy motoszkáljon itt, ő a maga részéről ismeri az emberi kíváncsiságot, és nincs róla jó véleménnyel. A sereg ügyeibe nincs beleszólás, nincs belekukkolás civileknek. Kés, villa, olló gyerek kezébe nem való. Értettem?

Értettem. Elkaptam a rendőrhadnagyunkat, aki szintén a közelben cigizett, mondd csak, öcsém, ugyan ki a fene ez a nagyfejű. Az ürge örökmozgó, hol itt bukkan fel, hol ott, mintha pók módjára be akarná szőni a műveleti területét, már ki is feszítették a dupla szalagos kordont, még kijebb tessékeltek minket, kívülállókát. A hadnagy rám nézett, legyintett, az a Krainiak, szeret fontoskodni, bár nem ő tojta a spanyolviaszt. Sem a Kolumbusz tojását. De ujjat húzni nem jó vele, vannak összekötetései. Tényleg ő felel az egészért, ha elcsesznek valamit, ez a fickó könnyen egy békefenntartó brigádban találja magát valami elaknásított arab országban.

Álltam ott, mint egy idétlen óvodás, akit rajtakaptak, hogy megette a húsvétra szánt csokitójást. A fene egye meg. Először gyomorszájon talált a tragédia, hogy milyen gyorsan lesz odakozmált gíroszhús negyven rettenthetetlen marconából, akik kismilliószor álltak már szemben a halállal. Füttyültek a golyók a fülük mellett, léptek már kis híján aknára, vágódtak hasra géppuskakattogás hallatán, csörtettek óvóhelyre bombázás idején. És akkor egy teljesen veszélytelen vidéken, otthontól pár kilométernyire végez velük egy bamba hófelhő. Vagy egy szivárgó olajvezeték. Meghibásodott motor. Mit tudom én. Más se fogja megtudni, úgy látszik.

Ez van, politika, kész. Egy dolog, hogy mi történt, a másik, hogy mit hoznak nyilvánosságra. Hosszas, körültekintő mérlegelés után. Ha mindenki tudna mindent, abból csak baj származna. Meg aztán így is tud mindenki mindent. Sőt, mindent is. Azt is, ami nem történt meg. Mindenki olyan nagyon okos lesz itt, a kocsmában, kis időn belül, hogy csak lesünk. Sok krimit néznek, úgyhogy megvan a véleményük, KGB így, CIA úgy. Két feles után minden falusi ember mindentudó. A városiak meg már úgy is születnek.

Méretes pofon, amit be kellett nyalnom: hoppsza, kikapták a kezemből az irányítást. A saját falum határa, és mintha vadidegen lennék. A vak is látja, hogy kívülálló módjára téblábolok, a fontos dolgokhoz nem férek hozzá, azt csinálnak, amit akarnak, semmi beleszólásom. Mintha elvették volna a falumat, amiért tizenkét éve küzdök egyfolytában.

Mégse méltányos. Értem én, hogy tragédia, át is érzem, kiver a víz, ha belegondolok, hogy énám is cipzározhatnának éppen egy ilyen fekete zsákot. Nem sokon múlik az ilyesmi. Az én gyerekeim sírnák ki a szemüket.

Másfelől meg idehal nekem egy csapat katona, megjönnek a mentőegységek, és úgy sertepertélnek, mintha a maguk háza táján lennének. Ez a Konyak vagy Kranyák meg közli velem, hogy kívül tágasabb. Zsibbadt a karom, a lábam. Szerettem mindig mindenből jól kijönni. Ha valaki áskálódott ellenem, addig fúrtam, amíg bele nem esett a saját vermébe. Visszavonattam a vállalkozása engedélyét. Kiküldtettem rá az adóhatóságot. Kirúgattam a feleségét az óvodából. Nem vették fel a gyerekeit a suliba. Nem válogattam a módszerekben. Ő kezdte, akkor lássuk, hogyan állja! Mindig a kihívó szabja meg a fegyveremet, nem? Ha ő azt mondja, focizzunk, akkor a focipályán verem meg. Ha a pingpongra szavaz, akkor az asztalon. A játék a játék.

Kezemben-lábamban is szállingózott a hó. Ilyen gyorsan múlik el a világ dicősege? Nyugtattam magamat, hiszen ezek hazamennek, mi meg itt maradunk, de tudtam, hogy most a falunktól lesz hangos az egész sajtó, a hazai, meg egy pár napig az európai is. És nem én fogok nyilatkozni. Mintha nem vezetné senki ezt a települést. Mintha random pont lenne a térképen. Senkiföldje. Ismeretlen bolygó.

Tettvágó feszítette az izmimat, de az eszem azt mondta, nincs mit tenni. Ha nem akarok belekattanni, el kell engednem. Kész, ennyi, ez nem az én időm. Lebalaghatnék az öreg Havas kocsmájába. Volna is kedvem berúgni. A gondolatra jobb kedvre derültem, forróság terjengett a mellkasomban. Mikor is rúgtam be utoljára? Pláne nyilvánosan... Mi az, egy polgármester már el sem engedheti magát? Mi vagyok én, szerzetes? Jó, persze, tudom, a következő választásra tuti elspájazolna valamelyik okostóni egy stampedlis, elferdült képet.

Ekkor vettem észre a felszívárgókat. A facsoportok fedezékében itt is, ott is, pár fős csoportokban bagózgattak, dumálgattak a báméskodók. Hohó! Erre már villant az agyam, újra elememben voltam. Szóltam a fiúknak, és nekiláttuk terelgetni meg odavetett megjegyzésekkel tájékoztatni a pajtikákat. Megy ez, mint a parancsolat! Mindegy, fontos vagy-e, ha egyszer annak látszol. A világító mellény felsőbbrendűvé tett, szó nélkül engedelmeskedett mindenki. Itt nyissunk utat a mentő felé! Itt kérem szabadon hagyni, erre hozzák a testeket! Kösz! Hogy vagy, Jenőké? Borzasztó, nem? Életerős, fiatal emberek! Ne is mondd, legalább két-három nap, míg feltárják a roncsot. Babramunka, minden eldeformálódott, összeégett. Nem, nem tudjuk mi sem. A magyar légügy meg a szlovák katonai hatóság kutatnak együtt. Ha van valami nyilvános, feltesszük a netre. Már most is van fenn pár fotó! Helló, Kareszkám! Feljöttetek? Asszony? Jobban van? Egyvalaki túlélte. Annak is kell majd a lélekturkász, nem piskóta ebből kimászni. Nagy baja nem lett, azt mondják. De ne ad tovább, titkos infók, nekem is csak azért szívárogtatnak, mert haverom a Juraj, az egyik szlovák nyomozó.

Támadt egy ötletem, van itt fifika... Felkaptam a mobilt, félrevonultam. Zolikám, figyelj, van rántothúsotok? Süssetek le még vagy kétszázat, de addig is hozzátok fel szendvicsben, ami van. Meg egy batárnagy edény forró teát, cukrosan. Kell az energia. Itt vagytok öt perc alatt, ugye? A Szakadásnál, persze! Hallottad, mi van, nem? Nézd meg a neten a fotókat, le fogsz döbbsenni. Siess, neked szóltam először, de vészhelyzet van. Nem fogod megbánni, annyit mondok.

Szinte hallottam a sercegést, ahogy a jó kis bundás húsok a forró zsírba vetik magukat. Zoliék nem hülyék, fenn voltak öt percen belül a mikrobusszal, én pedig betámadtam a szendvicsekkel a nagyképű Krainiakot. Láttam a szemében a habozást, ne fitogtassa-e kicsit a hatalmát. Nem tököltem, átbújtam a kordonján. Győzött a fáradság, órák óta izzadnak, lótnak-futnak itt a hóesésben. Plusz az izgalom. Kezét nyújtotta, megfogott egy rántott húsost, és rágni kezdett. Osztogattuk nagylelkűen a mentőcsapatoknak, az izzadt, lihegő tűzoltók és mentősök egy része megállt, a sisakok rostélyát felhajtották, hálásan falatoztak, itták papírpohárból a gőzölgő teát.

Van igazság a földön! Rögtön helyrebillent az egyensúly, és értékes infómorzsához jutottam. Az egyetlen túlélőnek a feje, keze, tüdeje is megsérülhetett. Az agyi vérzést sem zárják ki. Mesterséges kómában tartják, és a kontrollvizsgálatok után dől el, mikor ébresztik fel. Na, van mit elhinteni a komáknak. Persze titoktartás, miegyéb. Két perc múlva a falu végén is tudja mindenki. Sőt, meglesz az egész kórtana a pasasnak,

röntgennel, vérképpel, mindennel. Kicsi település, kérem, háromezer fő. És mire körbeér a sztori, szépen kilombosodik. Lesz olyan, aki anyja életére esküszik, hogy hallotta kiabálni az egyik kimentett katonát. Meg aki ismeri az illető sógornőjét. Tyúkokat tartanak. Ott fenn, Szlovákban. Nagyon rendes emberek. Van két kislányuk. Meg egy kutyájuk, a Néró. Igen, az szlovákul is kutyanév. Ne hidd, ha nem akarod! Itt gebedjek meg!

A tűzoltókból kiszedtem, hogy az első áldozat, akit azonosítottak, egy pap. Nem égték el az iratai. Tábori püspök ráadásul. Hű, ez se kutya! Pap, és rögtön püspök. Ekkor jött a második égi szikra. Dirr. Áadtam a szendvicsosztogatást Eriknek, az egyik polgárőrnek, és odébb léptem a vígan falatozó falubeliek között. Vendéglős Zoli sem hülyült meg, a tea mellé forralt bor került, az illatokból ítélve erősebb anyag is. Megkívántam egy kis Jégert, összefutott a számban a nyál. Elég legyen, majd otthon! Első a kötelesség.

Gazsikám, szoltam bele a telefonba, pattanj, gyere gyorsan. Igen, most, nem érdekel, hogy csajjal vagy, megvár. Ha nem vár meg, nem kár érte, szerzel másikat. Viszont, ha nem jössz, életed végéig bánni fogod. Fenn, a régi kőbányánál történt egy brutális légibaleset. Semmiről se tudsz? Hol az agyad, ember? Ide figyelj, ide nagyon szép emlékmű kell majd. Pénz lesz rá dögvivel. Tudom is én, valami szárnyas allegória, Mars istennő, mint a háború anyja. Ebben te vagy jó. Szépen kivésve arannyal az áldozatok neve. Addigra már minden kitisztul, megye, kormány, sereg, szlovákok, mindenki támogatja. Ne hülyéskedj, ez a minimum, irgalmatlan ügy lesz. Rezesbandával avatjuk, katonai tiszteletadással, díszlépéssel, aranyrojtos egyenruhával, két nép himnuszával, háromszor lőnek a levegőbe. Mikor, mikor? Nem az a kérdés most. Hanem hogy gyere fel azonnal. Minek? Hogy a sajtónak majd beszélhess az első benyomásodról, amit sosem felejtess el. Ez a katasztrófa beleégett a tudatodba. Ha nem jössz fel, hívom a Márkot, fürge a vésője a srácnak, fiatal még, biztos jó kis dinamikus szobrot csinálna. Szerintem ugrana szó nélkül, csak én téged akartalak, művészkém, a Simai-díjaddal, a már álló szobraiddal... Te is tudod, fogalom vagy, öregem, tekintély vagy. A mai trottyos nyugdíjasok közt is vannak, akik fiatal korukban neked modellkedtek pucéran. Tudod azt te, nálam jobban.

Nem viccelek. Szoktam én a levegőbe beszélni? Na látod!

Elégedetten csúsztatam a zsebembe a mobilt. Most megérdelek egy forró teát. Már láttam magam előtt a kicsit kiritkított erdőben a térkövezett placcot, a murvával felszórt sétányt, kétoldalt kopjafák lánccal, kulturált parkolási lehetőséggel. Az emlékmű egyik sarkában diszkrét aranyozással, szerényen, az én nevem. Félreformultam, senki ne lássa, hogy mosolygok.

